

Sygn. akt VI U 5261/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Janusz Madej

Protokolant st. sekr. sądowy Dorota Hańc

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2013 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

sprawy ze skargi M. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Bydgoszczy VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia (...) r. (sygn. akt(...)), wydanego w sprawie z odwołania M. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. z dnia 28 września 2011 r.

znak (...)

o wypłatę wstrzymanej emerytury

oddala skargę.

Na oryginale właściwy podpis.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 lutego 2012 roku Sąd Okręgowy w Bydgoszczy w sprawie (...) oddalił odwołanie ubezpieczonej M. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. z dnia 28 września 2011 roku, którą to decyzją wstrzymano wypłatę emerytury ubezpieczonej od dnia 1 października 2011 roku w związku z kontynuowaniem przez ubezpieczoną zatrudnienia. Powyższy wyrok uprawomocnił się w dniu 28 lutego 2012 roku.

W dniu 3 grudnia 2012 roku ubezpieczona M. K. złożyła skargę o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem wydanym przez Sąd Okręgowy w dniu 7 lutego 2012 roku – sygn. akt (...), powołując się na dyspozycję art. 401¹ k.p.c.

Jako podstawę wznowienia odwołująca wskazała wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt K 2/12, którym stwierdzono niekonstytucyjność art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227) dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 roku w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy.

Skarżąca wywodziła, że wyrok Sądu Okręgowego został oparty na normie prawnej uznanej za niezgodną z Konstytucją, toteż zachodzi podstawa do wznowienia postępowania.

Pozwany organ rentowy odnosząc się do skargi wniesionej przez ubezpieczoną wskazał, iż brak jest podstaw do wypłaty emerytury ubezpieczonej za okres od dnia 1 października 2011 roku do dnia wznowienia wypłaty emerytury.

Sąd Okręgowy ustalił i rozważył, co następuje:

Warunkiem dopuszczalności skargi o wznowienie postępowania jest spełnienie wymagań określonych w art. 410 § 1 k.p.c., tj. zachowanie terminu do jej wniesienia oraz oparcie skargi na ustawowej podstawie wznowienia.

Oba wymienione warunki zostały w niniejszej sprawie spełnione. Skarga została wniesiona w terminie 3 miesięcy, licząc od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, zgodnie z art. 407 § 2 k.p.c. Jednocześnie podstawą wznowienia jest wyrok Trybunału z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt K 2/12, który uznał art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych za niekonstytucyjny.

Zgodnie z art. 401¹ k.p.c. można żądać wznowienia postępowania również w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie.

W świetle art. 190 ust. 1 Konstytucji RP orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne, co oznacza, że wiążą one wszystkich adresatów, nie wyłączając sądów, a zatem winny być przez nie respektowane.

Decyzją z 28 września 2011 r. organ rentowy zawiesił od dnia 1 października 2011 roku wypłatę emerytury ubezpieczonej z uwagi na fakt, iż nie rozwiązała stosunku pracy. Prawo do emerytury ubezpieczona nabyła od dnia (...) roku na podstawie decyzji z dnia 26 marca 2007 roku (k. (...) akt sądowych)

Decyzja z 28 września 2011 r. została wydana w oparciu o przepis art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w zw. z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, dalej: „ustawa emerytalna”). Zgodnie z powyższymi przepisami prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Regulacja ta została dodana przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726), który w stosunku do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie tej ustawy stosuje się od dnia 1 października 2011 roku (zgodnie z art. 28 w/w ustawy).

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt K 2/12 (opubl. dnia 22 listopada 2012 r. w Dz. U. pod poz. 1285), stwierdził niekonstytucyjność art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227) dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 roku w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Oceniając skutki wyroku Trybunał wypowiedział, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury, nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. W stosunku do tych osób przepis art. 28 cyt. ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych w zakresie w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy emeryturach i rentach z FUS utracił moc z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw, czyli z dniem 22 listopada 2012 r.

Wyrok Trybunału Konstytucyjnego nie ma zastosowania do oceny roszczenia odwołującej się, gdyż prawo do emerytury nabyła ona od dnia (...) roku, a więc nie należy do kategorii osób, które uprawnienia emerytalne nabyły po dniu 8 stycznia 2009 r. a przed 31 grudnia 2010 r., to jest w okresie gdy prawo nie wymagało rozwiązania

stosunku pracy do realizacji prawa do emerytury. Pozwany organ rentowy przyznając ubezpieczonej prawo do emerytury od dnia 20 kwietnia 2007 roku kierował się regulacją zawartą w treści przepisu art. 103 ust. 2a ustawy emeryturach i rentach z FUS który obowiązywał do 2009 roku, ubezpieczoną w momencie złożenia wniosku o emeryturę obowiązywało inne ryzyko emerytalne, niż osoby, o których mowa w wyroku Trybunału Konstytucyjnego, co znajduje odzwierciedlenie w decyzji z dnia 26 marca 2007 roku, którą to decyzją wypłata emerytury ubezpieczonej została zawieszona.

W tej sytuacji istniały podstawy do zastosowania wobec skarżącej przepisu art. 103 ust. 2a, a następnie art. 103 a ustawy emerytalnej, co skutkowało uznaniem, że roszczenie o wypłatę zawieszonych emerytur jej nie przysługuje.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Okręgowy na mocy art. 412 § 2 k.p.c. oddalił skargę o wznowienie postępowania.

SSO Janusz Madej